

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/16/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814010451
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3814010451.3

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Rastislava Vranku a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci proti obžalovanému F. Q., nar. X.XX.XXXX v B., trvale bytom A., B. cesta XXX/XX, trestne stíhanému pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, 3 písm. c/ Tr.zák. s poukazom na § 123 ods. 4 Tr.zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr.zák., na verejnom zasadnutí konanom dňa 11. mája 2017, prejednal odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, sp.zn. 2T/134/2014 zo dňa 15. augusta 2016 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. sa odvolanie prokurátora zamieťa, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza, sp.zn. 2T/134/2014, zo dňa 15. augusta 2016 bol obžalovaný F. Q. uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, 3 písm. c/ Tr.zák. s poukazom na § 123 ods. 4 Tr.zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr.zák., na skutkovom základe, že dňa 23. 03. 2013 v čase okolo 06:00 hodine v X., na Z. ulici v priestoroch HM K. pri pokladniach po predchádzajúcej slovnej výmene názorov s poškodeným T. B., tohto najmenej jedenkrát udrel pravou rukou do tváre, čím poškodenému T. B. spôsobil trojitú zlomeninu sánky vpravo s posunom kostných úlomkov a pomliaždenie tváre, pričom uvedené zranenia si vyžiadali lekárske ošetrenie a liečenie v trvaní 49 dní, počas ktorých u poškodeného došlo k sťaženiu obvyklého spôsobu života spočívajúceho v nemožnosti prijímania formovanej stravy, ktorá bola možná len v tekutej a kašovitvej forme.

Za to bol odsúdený podľa § 156 ods. 3, § 41 ods. 1, § 38 ods. 4, § 37 písm. h/ a § 39 ods. 1 Tr.zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 15 mesiacov, výkon ktorého mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a/ a § 50 ods. 1 Tr.zák. podmienenečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov. Podľa § 288 ods. 1 Tr.por. bol poškodený T. B. s nárokom na náhradu škody odkázaný na civilný proces.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože bol v zákonnej lehote písomne napadnutý odvolaním prokurátora, smerujúcim proti výrokom o vine a treste. V písomných dôvodoch odvolania prokurátor v úvode poukázal na výrokovú časť napadnutého rozsudku s tým, že napadnutý rozsudok vo výrokoch o vine a treste považuje za nezákonný. Podľa názoru prokurátora sa nemožno stotožniť s právnou kvalifikáciou skutku, za ktorý bol obžalovaný uznaný vinným, keď súd po ďalšom doplnenom vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní predmetný skutok právne kvalifikoval ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, 3 písm. c/ Trestného „poriadku“ (poznámka krajského súdu - prokurátor zrejme mal na zreteli Trestný zákon) s poukazom na ustanovenie § 123 ods. 4 Tr.zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr.zák., a to z dôvodu, že zo samotnej výpovede poškodeného vyplýva, že k trojitej zlomenine sánky došlo počas druhého útoku na jeho osobu, a to vtedy, keď sa poškodený vrátil z predajnej plochy späť, pričom sám poškodený tvrdil, že v prípade, ak by mal zlomenú sánku počas prvého útoku, už by sa nebol vracal späť, čím vyvrátil tvrdenie

samotného obžalovaného. Taktiež z výpovede svedka G. I. vyplýva, že poškodený bol obžalovaným viackrát udretý asi 4-5-krát. Vzhľadom na uvedené prokurátor má za to, že z hľadiska subjektívnej stránky možno konanie obžalovaného považovať za úmyselné, smerujúce k spôsobeniu ťažkej ujmy poškodenému, a to z dôvodu, že viaceré údery pästou boli vedené priamo do oblasti hlavy a boli silnej intenzity. Z uvedeného je zrejmé, že obžalovaný vedel, resp. mohol vzhľadom na svoj vek a životné skúsenosti predpokladať, že svojím konaním spôsobí poškodenému ťažkú ujmu na zdraví, pričom tento ťažký následok bol poškodenému spôsobený minimálne v nepriamom úmysle. Prokurátor ďalej poukázal na to, že súd pri ukladaní trestu aplikoval ustanovenie o mimoriadnom znížení trestu podľa § 39 ods. 1 Tr.zák., avšak podľa názoru prokurátora pri určovaní výšky trestu odňatia slobody nevzal dostatočne do úvahy aj spôsob spáchania činu - obžalovaný poškodeného po slovnej výmene názoru viackrát udrel do oblasti hlavy, a to i napriek tomu, že ho poškodený viackrát prosil, aby upustil od svojho konania, následok - obžalovaný poškodenému spôsobil trojitú zlomeninu sánky vpravo s posunom kostných úlomkov a pomliaždenie tváre, pričom uvedené zranenia si vyžiadali lekárske ošetrovanie a liečenie v trvaní 49 dní, počas ktorých u poškodeného došlo k sťaženiu obvyklého spôsobu života spočívajúceho v nemožnosti prijímania formovanej stravy, ktorá bola možná len v tekutej forme, pohnútku - obžalovaný sám vyprovokoval uvedený incident a osobu páchatel'a - obžalovaný bol v roku 2013 postihnutý v priestupkovom konaní za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, a to na skutkovom základe, že napadol J. F., a to tak, že ho chytil za ruky a udrel ho hlavou do ľavého obočia, pričom mu spôsobil drobné zranenia vyžadujúce si lekárske ošetrovanie. Vzhľadom na vyššie uvedené, podľa názoru prokurátora, sa súd pri ukladaní trestu odňatia slobody neriadil základnou zásadou uvedenou v ustanovení § 34 ods. 4 Tr.zák. a obžalovanému neprimerane mimoriadne znížil trest odňatia slobody, a to v zjavnom nepomere k trestu, ktorý po použití § 38 ods. 2, 4 Tr.zák. obžalovanému skutočne aj hrozil. Z uvedených dôvodov prokurátor navrhol, aby krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/ Tr.por. napadnutý rozsudok zrušil, čo do výrokov o vine a treste a obžalovaného uznal vinným zo spáchania zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr.zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr.zák. a uložil mu úhrnný trest odňatia slobody nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

K odvolaniu prokurátora sa písomne vyjadril obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu. Vo vyjadrení obhajoba poukázala na to, že obžalovaný v rámci prípravného konania, ako aj hlavného pojednávania popieral a zotrúval na tom, že sa nedopustil skutku takým spôsobom, ako mu za vinu kladie obžaloba. V rámci dokazovania vykonaného na jednotlivých hlavných pojednávaniach, a to predovšetkým z výpovedí svedkov H.. V. a T. vyplynulo, že celý incident, ktorý sa udial medzi obžalovaným a poškodeným, vyvolal a mal začať práve poškodený. Podľa vyjadrení týchto svedkov to bol práve poškodený, ktorý ako prvý fyzicky napadol obžalovaného a spôsobil mu poranenia hlavy v takom rozsahu, že bol obžalovanému narušený obvyklý spôsob života. Takisto svedok B. sa na prvom hlavnom pojednávaní vyjadril, že videl, ako sa poškodený aj so svojím kamarátom I. zdvihli z lavičky, kde sedeli a vyložene sa rozbehli ku skupinke ľudí, v ktorej sa nachádzal aj obžalovaný. Z tohto konania poškodeného možno usudzovať, že išiel k obžalovanému a jeho kamarátom s úmyslom vyvolať konflikt. Túto skutočnosť preukázal aj samotný kamerový záznam, ktorý je súčasťou spisu, ktorý síce nie je úplne kompletný, možno však z neho jednoznačne vyvodit', že medzi obžalovaným a poškodeným došlo až k dvom vzájomným stretom, čo uvádzal v priebehu hlavných pojednávaní ako obžalovaný, tak aj samotný poškodený. Obhajoba ďalej poukázala aj na obsah kamerového záznamu, ktorý záznam svedčí v prospech tvrdení obžalovaného. S poukazom na uvedené a na to, že sa obhajobe nepodarilo preukázať konanie obžalovaného v medziach nutnej obrany, podľa názoru obhajoby okresný súd na základe vykonaného dokazovania správne ustálil aj otázku zavinenia obžalovaného. Pokiaľ ide o samotný trest, ktorý bol v rámci súdom ustálenej právnej kvalifikácie skutku obžalovanému uložený, tak podľa názoru obhajoby súd pri jeho ukladaní správne postupoval v súlade s ustanovením § 39 ods. 1 Tr.zák. a uložil obžalovanému vzhľadom na okolnosti celého incidentu, ako aj pomery páchatel'a a možnosti jeho nápravy, trest v primeranom rozsahu. Obhajoba poukázala na to, že obžalovaný nebol doposiaľ súdne trestaný, pochádza z usporiadanej a slušnej rodiny, má stabilné pracovné zázemie, nakoľko pracuje v zahraničí, kde má výborné zárobkové podmienky a takisto má dlhoročnú priateľku, s ktorou si plánuje založiť rodinu. Preto ukladanie nepodmienečného trestu, ako to navrhoval prokurátor, obhajoba považuje za neprimerane prísne a uloženie takéhoto trestu by sa absolútne míňalo svojmu účelu, nakoľko by tým došlo k výraznému narušeniu a vplyvu na rodinné vzťahy obžalovaného a takisto by to malo negatívny vplyv aj na súčasné zamestnanie obžalovaného. Vzhľadom na uvedené obhajoba navrhla, aby odvolací súd podľa § 319 Tr.por. odvolanie prokurátora zamietol ako nedôvodné.

Krajský súd, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 Tr.por., na podklade podaného odvolania na verejnom zasadnutí preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 ods. 1 Tr.por. zákonnosť a odôvodnenosť výroku napadnutého rozsudku okresného súdu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytykánych chýb zamerail aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por.

Pokiaľ ide o správnosť postupu okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním napadnutému rozsudku, odvolací súd na základe preskúmania veci nezistil v postupe okresného súdu existenciu chýb, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania. V podanom odvolaní prokurátor ani nenamietal existenciu takých procesných chýb v postupe okresného súdu, ktoré by zakladali dôvod pre zrušenie napadnutého rozsudku okresného súdu.

Na základe preskúmania správnosti samotných odvolaním napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu, senát odvolacieho súdu sa nestotožnil s dôvodnosťou argumentácie prokurátora, uvedenej v podanom odvolaní.

Z vyššie citovaného obsahu odvolania prokurátora nepochybne vyplýva, že prokurátor vo vzťahu k výrokovej časti napadnutého rozsudku namietal správnosť posúdenia zavinenia obžalovaného okresným súdom vo vzťahu k zistenému následku, ktorá okolnosť je rozhodná pre správne právne posúdenie činu obžalovaného a tiež namietal správnosť použitia ustanovenia § 39 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu.

Vzhľadom na to, že odvolanie prokurátora smerovalo voči okresným súdom ustálenej vine obžalovaného, odvolací súd v prvom rade musel pristúpiť k preskúmaniu tejto časti napadnutého rozsudku. Podľa názoru odvolacieho súdu vzhľadom na obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku, na obsah ktorého týmto odvolací súd poukazuje v zmysle jednoty rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa, okresný súd riadne vysvetlil svoj záver o nepreukázaní úmyslu obžalovaného (či už priameho alebo nepriameho) spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví. Pokiaľ ide o vyššie uvedenú argumentáciu prokurátora v dôvodoch odvolania v otázke posudzovania viny obžalovaného, v ktorej argumentácii prokurátor poukazuje výlučne len na tvrdenia poškodeného a jeho priateľa G. I., odvolaciemu súdu nie je zrejmé ako prokurátor pristúpil k hodnoteniu všetkých, v danej veci vykonaných dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por.

V uvedenej súvislosti odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorné presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné. Z hľadiska odvolacieho konania, ak teda súd prvého stupňa postupuje pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., to znamená že ich hodnotí podľa vnútorného presvedčenia, ktoré je založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a urobí logicky odôvodnené úplné skutkové závery, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušiť napadnutý rozsudok ani preto, že by bolo možné na základe hodnotenia vykonaných dôkazov v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. dospieť aj k iným do úvahy prichádzajúcim skutkovým výsledkom. V takom prípade by totiž nebolo možné napadnutému rozsudku súdu prvého stupňa vytknúť žiadnu vadu v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné dodať aj to, že ani v prípade, ak by skutkový stav veci nebol podľa názoru odvolacieho súdu správne zistený, pretože súd prvého stupňa by nehodnotil správne, teda v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por., dôkazy vykonané vo veci samej, môže odvolací súd upozorniť súd prvého stupňa len na to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať, nesmie však udeľovať záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov.

S poukazom na vyššie uvedené úvahy, týkajúce sa posudzovania otázky správnosti hodnotenia dôkazov, odvolací súd musí konštatovať, že z vyššie uvedeného obsahu odôvodnenia odvolania nevyplýva, akými úvahami sa v rámci dôvodov odvolania spravoval prokurátor pri hodnotení aj ostatných vykonaných dôkazov. Z výsledkov vykonaného dokazovania pritom vyplývajú dve verzie priebehu skutku, z ktorých jedna je prezentovaná obžalovaným a podporená svedkami vypovedajúcimi v jeho prospech a druhá je prezentovaná poškodeným a podporená výpoveďou jedného svedka. Hoci to okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku výslovne neuviedol, z výsledkov vykonaného dokazovania tiež nepochybne vyplýva, že obžalovaný udrel poškodeného v čase, keď už bol obžalovaný krvavo zranený na hlave (contusio capitis, vyžadujúce zošitie rany - č. I. 4) z predchádzajúcej potýčky s poškodeným (existenciu dvoch potýčok podľa odôvodnenia odvolania nespochybňuje ani prokurátor). S poukazom na uvedené výsledky vykonaného dokazovania, podľa ktorých žalovanému skutku predchádzal iný incident medzi obžalovaným a poškodeným, pri ktorom obžalovaný utŕžil zranenie na hlave, potom podľa názoru odvolacieho súdu nemožno vytknúť okresnému súdu nesprávnosť jeho právneho záveru o nepreukázaní ani nepriameho úmyslu obžalovaného spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví. Tento záver okresného súdu nemožno považovať ani za vybočenie z ustálenej súdnej praxe, podľa ktorej iba ľahostajný vzťah k následku činu nemožno posúdiť ako eventuálny úmysel, nakoľko ľahostajnosť nie je uzrokovanie, a teda ani forma prejavu úmyslu.

Z uvedených dôvodov preto na základe preskúmania výrokovej časti napadnutého rozsudku o vine obžalovaného, z dôvodov odvolania prokurátora, odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd správne právne posúdil aj otázku zavinenia obžalovaného v prejednávanej príhode.

Pokiaľ ide o prokurátorom namietanú správnosť výrokov napadnutého rozsudku o uloženom treste, poukazy prokurátora v dôvodoch odvolania na spôsob spáchania činu, následok, pohnútku a osobu obžalovaného podľa názoru odvolacieho súdu nezohľadňujú všetky skutočnosti, vyplývajúce z výsledkov vykonaného dokazovania. V súvislosti so spôsobom spáchania činu je potrebné zdôrazniť, že obžalovaný bol pri druhom konflikte už krvavo zranený z predchádzajúceho incidentu s poškodeným, ktorú okolnosť je nutné považovať ako okolnosť nepochybne determinujúcu konanie obžalovaného aj z hľadiska pohnútky jeho konania. Pokiaľ prokurátor v rámci poznatkov o osobe obžalovaného poukazoval v neprospech obžalovaného na jeho priestupok, spočívajúci vo fyzickom napadnutí inej osoby, pozornosti odvolacieho súdu neušlo, že podľa obsahu spisového materiálu za tento skutok bolo obžalovanému uložené len pokarhanie, čo môže svedčiť o hraničnej závažnosti uvedeného činu. Keďže prokurátor ako žalobca nenavrhol vykonať v tomto smere dokazovanie na objasnenie okolností predmetného priestupku z hľadiska prípadných skonov obžalovaného k bezdôvodnému násilnému konaniu, v zmysle zásady v pochybnostiach v prospech obvineného nie je ani podľa názoru odvolacieho súdu možné uvedený poznatok o spáchaní priestupku v tomto prípade vyložiť v zmysle preukázania závadnosti osoby obžalovaného.

S poukazom na uvedené, najmä na zistenia o konaní obžalovaného pod vplyvom zranenia z predchádzajúceho konfliktu s poškodeným, teda s poukazom na okolnosti prípadu, odvolací súd dospel k záveru, podľa ktorého aplikácia ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. por. okresným súdom nevykazuje znaky arbitrárnosti aplikácie uvedeného ustanovenia na prejednaný prípad.

Keďže odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené dospel k záveru, že na základe dôvodov odvolania prokurátora nezistil dôvod na zrušenie napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu o vine a treste obžalovaného, v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal napadnuté výroky aj z hľadiska prípadných chýb v zmysle § 371 ods. 1 Tr. por., ktoré neboli vytknuté odvolaním prokurátora.

Z hľadiska takéhoto preskúmania výrokov napadnutého rozsudku odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak

- a) vo veci rozhodol nepríslušný súd,
- b) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,
- d) hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- e) vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania,
- f) trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje,
- g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,

- h) bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa,
- i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť,
- j) bolo uložené ochranné opatrenie, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- k) proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné,
- l) odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody, alebo zobral na vedomie späťvzatie odvolania obhajcom alebo osobou uvedenou v § 308 ods. 2 napriek tomu, že obvinený nedal výslovný súhlas na späťvzatie odvolania,
- m) pred podaním obžaloby generálny prokurátor zrušil právoplatné rozhodnutie prokurátora po lehote uvedenej v § 364 ods. 3,
- n) bol obvinenému uložený trest odňatia slobody na doživotie a súd rozhodol, že podmienené prepustenie z výkonu tohto trestu nie je prípustné.

Na základe preskúmania výrokov napadnutého rozsudku z uvedených a prokurátorom nenamietaných dôvodov odvolací súd v prejednávanom prípade nezistil existenciu väd napadnutého rozsudku, uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 319 Tr.por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Keďže s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.